

Harper pokrčila rameny a Borek málem omdlel radostí, když mu David připnul vodítko. Vypadli ze dveří a já zaslechl, jak si Midori se Satošim za mými zády zhluboka oddychli.

„David a Borek jdou na procházku?“ zavtipkoval Giovanni. „Myslel jsem, že se toho nikdy nedožiju.“

„Překvapuje mě, že vůbec věděl, kde je vodítko,“ poznamenal jsem a Midori se rozesmála. Napadlo mě, jestli si David pamatuje, jak jsem mu včera řekl, že je moc tlustý a líný, než aby svého psa vyvenčil. Nikdy by to nepřiznal – ale proč se zničehonic rozhodl, že Borka vyvenčí?

„Snad kvůli tomu nebudu mít průšvih,“ prohodil Giovanni, „ale kdo si dá narozeninový dort?“

„Já!“ vykřikli Satoši, Midori a Aidan najednou.

„Králi!“ zavolal jsem znovu. Když se nic nestalo, utrousil jsem: „Možná spí. Dojdu pro něj.“

„Budeme v kuchyni,“ oznámil Satoši.

„S dortem!“ dodala Midori a nadšeně zatleskala.

Rozběhl jsem se nahoru. Dveře do Davidova pokoje byly pootevřené, aby Borek mohl přes den chodit dovnitř a ven, a já si cestou kolem všiml, že je tam obrovský nepořádek. Mámin pokoj byl naopak jako vždycky perfektně uklizený. Všechny boty měla naskládané na polici vedle šatny tak, aby špičky byly v jedné rovině.

„Králi?“ zopakoval jsem a vešel do svého pokoje.

Zpod postele vykoukl černý čumáček.

„Ahoj, hlupáčku,“ řekl jsem. „To jsem já! Pamatuješ si mě?“

Král se vyškrábal zpod postele, oklepal se a vznešeným krokem ke mně došel, abych se s ním mohl na uvítanou pomazlit. Jak jsem ho drbal za ušima, začal vrtět ocasem a pak mi nadšeně olízl ruce a obličej.

„Chyběl jsem ti?“ zeptal jsem se ho. Zavrtěl ocasem, takže jsem usoudil, že to znamená ano.

Vtom jsem si všiml, že pod postelí leží nějaká malá šedá věc. Vynechalo mi srdce. Na okamžik jsem se vyděsil, že Král vběhl do mámina pokoje a odnesl z něj její nabíječku na mobil nebo něco stejně důležitého a drahého.

Ale když jsem to vytáhl, byl to jen kus plastu zvláštního tvaru. Byl trochu ohnutý, měl v sobě několik otvorů a nepřipomínal nic, co jsem kdy viděl. Vypadal, jako by byl součástí *něčeho*, ale nedokázal jsem přijít na to čeho. Každopádně na něm nebyly otisky zubů, takže Král zřejmě usoudil, že stojí za to, aby si ho schoval, místo aby ho rozžvýkal.

„Co to je?“ zeptal jsem se Krále.

Zavrtěl ocasem a zvedl čenich, jako by říkal: *Celý den jsem to pro tebe blídal!*

„No, díky,“ zamumlal jsem, „ale kde jsi to vzal?“

Dál vrtěl ocasem a usmíval se, což mi moc nepomohlo.